

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1378/2019
23.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петковић, адвокат из ..., против туженог „DMB PETROL-OIL“ Д.О.О. из Аранђеловца, чији је Живан Јеремић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3421/27 од 03.07.2018. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3421/27 од 03.07.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3421/27 од 03.07.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 517/15 од 04.03.2016. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтеви којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му, на име разлике зараде, за период од 01.12.2011. до 31.03.2012. године, плати по 600 евра месечно, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а са законском каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 72.100,00 динара са законском каматом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3421/27 од 03.07.2018. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за исплату зараде, јер тужилац није доказао да је био у радном односу код туженог, нити да је са њим имао закључен писмени уговор о раду. Одлуку о основаности тужбеног захтева, судови су донели уз примену адекватних одредаба материјалног права, које не одступа од примене права у одлукама Врховног суда Србије и Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да одлука о захтеву за исплату зараде зависи од чињеничног стања утврђеног у току поступка и на коме је одлука заснована, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате зараде, поднета је 27.09.2013 године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 2.400 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

